

HENK MULDER DISCREPANTIE (EEN PERSOONLIJKE MENING)

Steeds meer CDA-prominenten wijzen elke vorm van samenwerking met de PVV af. Zij beroepen zich hierbij op hun christelijke normen en menen dat de PVV bevolkingsgroepen afwijst. Nu is het volgens mij zo, dat de PVV de islam als ideologie afwijst en niet de mens. In het CDA-programma wordt gesproken over christen-democraten die het hebben over een relationeel mensbeeld, aan het evangelie ontleend. Over welk evangelie men het heeft, is voor mij, als leek, niet geheel duidelijk. Want er blijken ook CDA-moslim gemeenteraadsleden te bestaan. En die baseren hun ideologie toch op de Koran. Hebben we binnen het CDA nu christendemocraten en moslim democraten? En hoe verhoudt de islam zich tot onze democratie? Vooral binnen de islamwereld, maar ook ontzettend veel christenen wijzen de homofiele medemens af en accepteren zeker geen homofiel met een relatie in een bestuurlijke functie. Deze mensen mogen wel, gelijk u en ik, belasting betalen, maar worden vanwege hun geaardheid derhalve als tweederangs burgers behandeld. Als homoseksuele Jonathan van der Geer, CU-lid, een relatie zou hebben gehad, zou hij volgens André Rouvoet niet op de kieslijst zijn gekomen. Jonathan is uiteindelijk op de 41-ste plaats terechtgekomen, maar moet vervolgens eenzaam en alleen verder door het leven. Als Jonathan toch een relatie zou aangaan, is het met zijn politieke ambities gebeurt, althans binnen de CU. Toch heeft het CDA de afgelopen periode met de CU geregeerd. Is hier geen sprake van enige vorm van hypocrisie? Hoewel artikel 1 van de Grondwet juist stelt, dat discriminatie op basis van godsdienst, levensovertuiging, of op welke grond dan ook, niet is toegestaan, blijken er telkens weer mensen te bestaan die menen dit artikel, op welke grond dan ook, te moeten negeren. Ik heb veel moeite met mensen die zich beroepen op hun christendemocratische principes en menen daarom de PVV te moeten afwijzen, maar er geen enkele moeite mee hebben om samen te werken met politieke partijen die mensen met een andere seksuele geaardheid rücksichtslos het bos insturen. Anders gezegd; je zegt, dat de ander zich aan de wet moet houden, maar zelf heb je geen boodschap aan die wet, als jij daardoor in gewetensnood zou komen. En gewetensnood is natuurlijk niet voorbehouden aan een selecte groep. Ik weet het, het blijft een verdraaid ingewikkelde materie, maar als we willen kijken naar wat ons bindt en niet naar wat ons scheidt, is het wel belangrijk dat we in ons handelen, wel of niet kerkelijk, tenminste geloofwaardig zijn.

PS

de Redactie zal hierop gaarne reacties ontvangen, die wij aan de heer Mulder zullen toezenden,

HET DIGITALE TIJDPERK

Voor mij begon het zo rond oktober 1987. Vroom & Dreesman ging computers verkopen, bedoeld voor particulieren. Je moest er snel bij zijn, want er was een levertijd van minimaal enkele weken. Het ging om de Headstart, verkrijgbaar met en zonder harde schijf. Je kon kiezen uit twee soorten beeldschermen; eentje met groene tekst/tekens op een zwarte achtergrond en eentje met amberkleur op zwart. Als verwisselbaar opslagmedium maakte je gebruik van zogeheten floppydisks van 5¹/₄ inch in het vierkant en met een opslagcapaciteit van wel 360.000 bytes! Daar kon je wel 100 pagina's tekst op kwijt. Drie van die floppy's en je had een heel boek! Dat boek moest je dan natuurlijk wel eerst schrijven.

We kregen te maken met allemaal nieuwe termen zoals ASCII (American Standard Code for Information Interchange) en ROM- en RAM-geheugen. En dan natuurlijk DOS (Diskette Operating System) en de daarbij behorende DOS-prompt. De typemachine werd vervangen door een matrixprinter, Star LC10, een apparaat met een

zeer eigenzinnig geluid. Voor die printer had je dan weer een zogeheten printerdriver nodig, anders kreeg je geen letter op papier. Je dacht toen nog, dat je nu voor jáááren vooruit kon met die toch wel vrij indrukwekkende investering. Maar nu, 23 jaar later, blijkt, dat mijn voorstellingsvermogen mij enorm in de steek heeft gelaten.

In sneltreinvaart ga ik 'even' door die jaren heen. Er kwamen andere programma's op de markt en het werkgeheugen van de Headstart liet het al gauw afweten. Nog enkele jaren met een opvolger gewerkt, maar ook daar kwam al weer snel verandering in. Er kwam een tekstverwerkingsprogramma uit met de naam WordPerfect 4.1 en je kon ook steeds meer grafische programma's kopen. En telkens betekende dat, dat je weer aan de studie moest. Want je moest ook het 'onderwaterscherm' van Wordperfect leren beheersen.

En op het moment, dat je het programma een beetje beheerste, kwam er al weer een opvolger. Bill Gates kwam met Windows 95, wederom een revolutie en, het wordt eentonig, weer vele avonden besteden om alles enigszins te doorgronden. Vanaf dat moment heb ik alle pogingen om e.e.a. te begrijpen, opgegeven. De logica van Bill en z'n nerds was niet mijn logica. Ik was al blij, dat ik een aantal handelingen kon uitvoeren en dat via de printer op papier kon krijgen.

We kregen Windows98 en Windows Millennium. De matrixprinter werd vervangen door een inkjetprinter. Vooral als je veel foto's wilde afdrukken, slurpte dat kreng inkt. En de prijs van die inktcassettes was (en is) te vergelijken met die van vloeibaar goud. Inmiddels hadden we ook de mogelijkheid van internet erbij gekregen. We werden geconfronteerd met websites, HTML en ADSL-verbindingen. De digitale kretologie nam toe en het vermogen van veel mensen om goed te schrijven, nam af. 'FF' betekent tegenwoordig 'even' en er is, vooral onder jonge mensen, een taaltje ontstaan, waaraan voor mij geen touw meer is vast te knopen.

Begin van deze eeuw stapte ik van Windows over op Mac. Mede door het feit, dat ik kotsmisselijk was geworden van al die zogeheten computervirussen. Ik begon met de OX 10.2 versie, terwijl 3 maanden later de 10.3 versie, ook wel Panther genoemd, op de markt kwam. En Panther werd opgevolgd door 10.4 (Tiger). Op dat moment had ik mij voorgenomen, dat dit nu de laatste computer zou zijn. En weer bleek, dat ik had gedroomd. Want er kwam nieuwe software op de markt en die draaide (zo noemen ze dat) alleen op een machine met een Intel-Core processor en die van mij was nog gebaseerd op IBM. Voor de fotobewerkingen (mijn vrouw is fotograaf) had je toch die software nodig, dus moest er weer een andere computer komen. Tiger werd opgevolgd door Leopard, die inmiddels al weer is vervangen door Snow-Leopard. En weer komt er software op de markt die alleen 'draait' op de nieuwste versies. Alle nieuwe software versies, zowel voor Windows als voor Mac blijken zogeheten 'bugs' te bevatten. Dat zijn venijnige probleempjes waar de koper mee wordt geconfronteerd en die de computer vast laten lopen. Je belt naar een helpdesk en als je geluk hebt, krijg je een jongmens in Ierland aan de telefoon. Je moet hier wel weer een halve dag voor uittrekken.

Op mijn tweede Mac had ik een geweldige speakerset aangesloten van het merk Harman Kardon. Kan ik die nu ook aansluiten op een Snow Leopard? Vergeet het maar. Desgevraagd krijg je dan als antwoord, dat je toch 'gewoon' een nieuwe speakerset kunt kopen? Eerlijk gezegd heb ik mijn buik zo langzamerhand vol van updaten, downloaden, booten, routers en modems. De eerlijkheid gebied mij evenwel te zeggen, dat het niet allemaal kommer en kwel is. Als je tegenwoordig iets wilt opzoeken, kan Wikipedia een fantastische oplossing zijn. En YouTube blijkt veel muziekliefhebbers aan te spreken.

Maar de afgelopen 23 jaar ben ik toch zeker een jaar aan het klooiën geweest, om al die apparaten weer aan de praat te krijgen, als ze weer eens de geest hadden gegeven. En van het geïnvesteerde geld in deze digitale wereld had ik zeker een luxe wereldreis

van een jaar kunnen maken. Wil ik het eigenlijk wel missen? Nou nee, toch maar niet. Er is zo langzamerhand een haat-liefde verhouding ontstaan. Maar ik heb wel regelmatig te doen met die ouderen onder ons, die, vaak ook nog door de overheid gedwongen, ‘aan de computer’ moeten, voor het stellen van vragen en het digitaal invullen van formulieren. Want de menselijke helpdesk, gewoon de balie dus, of een juffrouw of meneer die je, telefonisch, te woord staat, bestaat bij veel bedrijven en instellingen niet meer. Wie trekt zich eigenlijk nog het lot aan van deze, vaak oudere, hulpbehoevenden?

HETEBRIJ

“PvdA keert zich tegen ‘eigen’ burgemeester”, lees ik op de digitale Telegraaf. Eberhard van der Laan zou te afwachtend zijn in het veiligheidsdossier. Men babbelt in de Amsterdamse raad weer eens voor de -tigste over woonwijken waarin mensen worden neergestoken en –geschoten. Nu ben ik slechts een ON-er (Onbekende Nederlander), die in het oosten van het land woont, maar t.b.v. bouwkundige adviezen ook nog wel eens een enkele keer in Amsterdam moet zijn.

Vorige week was dat het geval. Het betrof een pand in de Minervalaan, nu niet direct een achterstandswijk. De straatklinkers ter plaatse moeten een speciale behandeling hebben ondergaan, want een gemiddelde verharde bosweg op de Veluwe is beduidend beter te berijden. Op de hoek stonden drie menselijke wezens, elk met een scooter en hun hoofd gehuld in een capuchon. Toen ik ze langzaam passeerde, zag ik, dat het drie tropische medeburgers waren. Ik schatte hun leeftijd ergens op de rand van de leerplichtwet. Ze keken met bijzondere aandacht naar mijn nog nieuwe, spierwitte auto. Gewoon eentje uit de middenklasse, maar toch heel mooi wit. 50 meter verderop parkeerde ik mijn auto. Terwijl ik naar het desbetreffende pand liep, kwamen de drie capuchons mijn kant uit. Eentje haalde een spuitbus onder z’n jack vandaan en maakte een schuddende beweging met de spuitbus. Ik kon de knikker in de bus horen rammelen. Nu heb ik de gemiddelde leeftijd van een sporter ver overschreden en beschik nog slechts over de snelheid van een schildpad in z’n beste jaren. Zij moesten nog 40 meter lopen en ik nog drie. Op het moment, dat ik mijn mobieltje aan het oor bracht, stopten de capuchons. Dat gaf mij de tijd om weer in mijn auto te stappen en te vertrekken. Terwijl ik mij weer in de richting van de A10 spoedde, passeerden ze mij op hun scooters en maakten trappende bewegingen richting mijn auto. Met een maximumsnelheid die ruimschoots boven de 50/km uur lag, bereikte ik de A10. De opdracht voor een advies heb ik ‘teruggegeven’.

Je leest de kranten, je luistert onderweg naar je autoradio en kijkt ’s avonds naar het nieuws en de actualiteitenprogramma’s. Je moet het niet meer wagen, om je kritisch te uiten over lieden met een islamitische achtergrond, want dan ben je al gauw een fascist, aldus lieden als Eberhard van der Laan, Job Cohen, Alexander Pechtold en Prem Radhakishun. En al die, vaak linkse, broeders en zusters blijven maar om de hete brij heendraaien. Uit elk onderzoek blijkt, dat de criminaliteit onder bepaalde bevolkingsgroepen stijgt, maar er ‘iets’ aan doen? Ho maar! Alleen met de mond wordt een ‘keiharde aanpak’ beleden, maar wat dat nu precies inhoudt, kan/wil niemand vertellen. Drie weken in plaats van twee weken verplicht grasknippen? Rooibosthee in plaats van Earl Grey? Hoe hard is ‘keihard’ eigenlijk en wat mogen/moeten wij er onder verstaan? IK heb de naam van kut-Marokkaan niet bedacht, die komt uit de koker van de socialist Rob Oudkerk. Maar ik heb nog nooit gehoord, dat Rob voor fascist werd uitgemaakt.

Ik wil best met iedereen samenleven en ik zou het ook jammer vinden, als, uit bezuinigingsoverwegingen, het Metropoolorkest moet verdwijnen, maar ik wil ook graag, zonder enige dreiging, mijn werk doen, ook al is het in de Minervalaan. Zo lang veel van die politieke prietpratens m/v geen serieuze discussie wensen aan te

gaan met de burgers die zij vertegenwoordigen en ze een redelijke veiligheid durven te garanderen, houd ik mij verre van die politieke, hypocriete, linkse hete brij.

Metselaar of Mutselaar?

Het gekrakeel is weer begonnen. Het aantal vrouwen in het nieuwe kabinet is niet genoeg, meent een aantal vrouwen. Wat gek, dat je deze vrouwen alleen hoort als het gaat over hoge posities. Ik heb ze nog nooit horen klagen over een gelijke verdeling als het gaat over beroepen als bijvoorbeeld metselaar. Het aantal vrouwelijke metselaars in ons land is op één hand te tellen. Komop, zogeheten geëmancipeerde dames, de barricaden op voor de vrouwelijke metselaar die we dan, vanwege het onderscheid, ook wel mutselaar kunnen noemen.

Nu ben ik geen deskundig boekhouder, maar ik heb wel begrepen dat elke dag niet-regeren ons, de belastingbetalers, een vermogen kost. Het welhaast onmogelijke is geschied; we hebben inmiddels een kabinet met twee akkoorden. Maar het belangrijkste is wel: 'we' kunnen weer aan de slag. En dan nog wel zonder socialisten. Ik kan u verzekeren dat ik ontzettend blij was toen Job Cohen bij de PvdA-kar ging trekken. Die man heeft namelijk net zo veel strategisch inzicht als een dood paard. Dat móést dus wel mislukken.

Met enige huivering denk ik nog wel eens terug aan dat strijdlid van de rode rakkers, de Socialistenmars. Bij ons thuis, alwaar volgens mij de uitspraak vandaan komt dat men geen nagels had om een desbetreffend lichaamsdeel te krabben, ging de luidspreker van de draadomroep altijd naar het hoogste volume. Mijn ouders zongen dan mee. Die lieve mensen geloofden nog dat ze het ooit nog eens beter zouden krijgen, niet wetende dat dit alleen bedoeld was en is voor de rode baronnen en baronessen.

Het staat mij nog op het trommelvlies gebrand:

All' aards geluk, all' zonnepracht,

All' geesteslicht, all' wetensmacht

Zij aan het zwoegend volk gegeven!

Dat is het doel waarnaar wij streven!

Dat is ons heilig ideaal! 2x

Voor de mensen die nog twijfelden, werd die laatste zin immers nog eens herhaald. Toen al vond ik het een enigszins hypocriet lied. En dan sla ik een halve eeuw over. Woutertje laat het kabinet ontploffen, gaat een half jaar rustig leven van een riant uitkering (ons belastinggeld), denkt na over een 'Pappadag' en krijgt vervolgens bij KPMG voor vier dagen werken in de week een jaarinkomen van € 400.000,-.

Ik heb het bij de socialisten nooit anders gezien. 'Dat is het doel waarnaar wij streven'. Er valt best een aardig boekje te vullen met lieden die dat strijdlid uit volle borst hebben gezongen en die inmiddels de miljonairstatus hebben bereikt.

En dan begint dus nu weer het gejammer over een ongelijke verdeling tussen mannen- en vrouwenposten. Nu moet ik direct bekennen dat ik ervan overtuigd ben dat vrouwen over ontstellend veel capaciteiten beschikken. Een goede vriend van mij is daar ook van overtuigd. Onlangs merkte hij nog op: 'Mijn vrouw en ik beslissen altijd samen wat zij wil.' Maar met dit nieuwe kabinet zie ik het toch enigszins anders. Niet alleen de 'bouwstenen' zijn belangrijk, ook de daarbij behorende 'mortel', de chemie dus. De 'chemie' tussen de desbetreffende bestuurders moet letterlijk en figuurlijk optimaal zijn, wil dit kabinet de rit kunnen uitzitten. Met wat ik ook vind van Mark Rutte, ik ben ervan overtuigd dat een mogelijke voorkeur voor geslacht bij hem geen rol heeft gespeeld. We moeten achter deze formatie ook geen emancipatoire spoken gaan zoeken.

Die goede vriend van mij heeft het, wanneer hij over de 'poppetjes' praat, ook wel eens over de slurfjes en de sleufjes. Uitdrukkingen die hij had geleerd van een leraar, vroeger op de lagere school. En ik kan u verzekeren: dat is al heel lang geleden. Samen hebben wij, gewoon voor ons eigen plezier, al heel wat kabinetten geformeerd. We hebben daarbij gekeken naar de capaciteiten van zowel slurfjes als sleufjes.

Nee, slurfje Melkert heb ik nooit een kei gevonden en sleufje Vogelaar mag ook geen daverend succes worden genoemd. En als het over sleufje Herfkens gaat, zou ik zeggen: breek me de bek niet open! Gisteravond hoorde ik Ella Vogelaar weer eens krijsen bij Pauw en Witteman en ik zapte meteen door naar Animal Planet. De slurfjes Joris en Gijs hebben inmiddels de VVD verlaten, dus dat levert ook geen problemen meer op. Ach, het voert te ver om alle kneuzige slurfjes en sleufjes de revue te laten passeren, maar het staat vast dat het ons klauwen met geld heeft gekost en nog jaren zal kosten. En nu maar hopen dat slurfje Koppejan en sleufje Ferrier dit nieuwe kabinet niet vervroegd tot ontbinding brengen. Ik eindig waarmee ik begon: met de protesterende dames. Willen ze echt geloofwaardig zijn, laten ze dan ook eens kijken naar al die beroepen waarmee alleen door keihard werken en zeer lange dagen (mede door een volledig vastgelopen wegennet) met moeite een boterham met kaas wordt verdiend en waar werkelijk kan worden gesproken over het zwoegend volk. Beroepen waar de sleufjes en dus de mutselaars nog nauwelijks zijn vertegenwoordigd. Laten ze dáár maar hun heilig ideaal van maken.

Oudejaarsmijmeringen

Ik heb gehoord, dat er een extra klimaatconferentie wordt ingelast. Die zal over twee maanden worden gehouden, heel toepasselijk, in het Friese Koudum. Op het ijs van het prachtige meer de Fluessen, dat inmiddels is aangegroeid tot twee meter dik, worden speciale iglo's gebouwd voor de congresgangers. 'Bouw materiaal' voor die iglo's is in ruime mate aanwezig, want er is op dat moment al twee meter sneeuw gevallen. Hoofdonderwerp zal zijn, hoe kunnen we meer CO₂ produceren om eindelijk van die verrekte kou af te komen.

Want Helga Van Leur en Piet Paulusma hebben inmiddels vastgesteld, dat het tot begin juni blijft vriezen. Alleen in het zuidwesten van het land zal af en toe de dooi een aanval doen. De Elfstedentocht, die eind januari wordt verreden, zal een week later nogmaals worden gereden en voor die gelegenheid worden uitgebreid tot 22 steden en 400 kilometer, waarbij dan ook de provincies Groningen en Drenthe worden betrokken. Hans Alders heeft zich inmiddels al als ijsmeester opgegeven, want hij wil het record van bijbaantjes verbeteren en qua baantjesaantal in de drie cijfers terecht komen. Het vervoer zal nog wel enige problemen opleveren, want op dat moment rijden de Sprinters van NS al twee maanden niet meer. Het ontdooien van de wissels zal pas begin juni plaatsvinden, als de dooi invalt en dan is de volgende winter al weer in aantocht. Er liggen voorstellen klaar om op ruime schaal weer kolencentrales te bouwen om zodoende meer broeikasgas te ontwikkelen. Automobilisten die op diesel rijden, zullen door Jan Kees de Jager worden beloond en ook de gebruikers van open haarden zullen een stookpremie ontvangen. Dat zal worden betaald, door de btw op concerten en andere culturele evenementen te verhogen tot 40%. Ook wordt overwogen een zoutbelasting in te voeren.

Er blijkt plotsklaps een enorme belangstelling te bestaan voor bestemmingen zo rond de evenaar, want zelfs in Marokko komt de temperatuur nog nauwelijks boven nul. De tropische medeburgers die hier verblijven, willen in groten getale, desnoods lopend, naar de Sahel-strook en ze worden daarbij uitgezwaaid door Geert Wilders. Nederland heeft zich bij het IOC al aangemeld voor het wereldkampioenschap ijszeilen. Bij de Koninklijke Tichelaar in Makkum (voor de buitenlanders, dat is onze beroemde aardewerkproducent) worden al speciale klimaatconferentietegeltjes gebakken. Bij de Dokkumer Vlaggen Centrale kan men het werk ook nog nauwelijks aan. Want De conferentie in Koudum zal uiteraard, met vlag en wimpel, een daverend succes worden. En dan hebben we het nog niet eens over de productie van de 'hartverwarmende' Sonnema Berenburg en de Friese kruidkoek. Al Gore is door Diederik Samson uitgenodigd om de nieuwe fabriek van Sonnema feestelijk in gebruik te stellen. Sven Kramer zal met de Nederlandse schaatsploeg het Bidbook voor deze conferentie

overhandigen aan Barak Obama en... toen maakte mijn vrouw mij wakker. Het was tijd om naar bed te gaan en ik was voor de tv even weg gedommeld. Morgen is het weer vroeg dag. En de harde realiteit houdt in, dat ik eerst de auto sneeuwvrij zal moeten maken, maar het voertuig kan ook onder de ijzel zitten, want de deskundigen zijn het steeds vaker met elkaar oneens.

Onlangs lag er op bepaalde locaties zelfs een deken over het land. Het ging om een 'deken' van matrixborden waarop een maximum snelheid van 50 km/uur stond vermeld. De actie was bedoeld om vanwege de verraderlijke gladheidssituaties, op sommige snelwegen, de snelheid te minderen. De 'dekenactie' was niet van te voren aangekondigd. Met schitterend zonnig weer reed ik bij knooppunt Deil de A2 op richting Utrecht en werd geconfronteerd met de voor mij op dat moment nog onbekende 'dekenactie'. Regels zijn regels, denk je dan en je mindert snelheid, want er zou verderop een ongeluk gebeurd kunnen zijn nietwaar? Maar het wegdek was en bleef zwart en hier en daar inderdaad glad en de vrachtmastodonten denderden mij en andere personenvoertuigen voorbij.

Een vrachtwagen, geladen met betonpalen, passeerde mij rakelings met hoge snelheid en leverde mij door steenslag een gebroken ruit op. Op het gehele 'dekentraject' heb ik geen 'handhavers' gezien. Zo'n, op zich goed bedoelde, actie heeft uiteraard alleen zin, als diverse instanties samenwerken. Ik heb op dat traject alleen maar levensgevaarlijke situaties (slingerende voertuigen) gezien, mede doordat, met name het vrachtverkeer, zich niet aan de geadviseerde snelheid hield. Op deze wijze uitgevoerd, zonder handhaving, wordt door zo'n 'dekenactie' vooral de verkeersonveiligheid vergroot. Het leek erop, dat bij diverse instanties ook een deken over het verstand was gelegd.

Nu komt dat laatste in ons land wel vaker voor. Een deken over het verstand dus. Men wil een wet maken, die het verbiedt om oproepen zoals van Pieter Lakeman (haal je geld weg bij DSB) mogelijk te maken. Maar een Islamgroep die oproept tot terreur en wil vechten tot men er dood bij neervalt of tot hun vlag op ons koninklijk huis wappert, kan ongestoord z'n gang gaan. En wat te denken van Job Cohen. Is hij nu helemáál van de pot gerukt? Want die bizarre vergelijking van hem, waarbij hij voor de zoveelste keer de Islam-aanhangers omarmt en hun 'lot' vergelijkt met de joden tijdens de Tweede Wereldoorlog,, slaat als een augurk op een spoorbiels. Het valt zelfs voor Job niet te ontkennen, dat er ontstellend veel, met name jonge, criminelen rondlopen van Marokkaanse afkomst. Criminelen die roepen er trots op te zijn tot de Islam te behoren. We hebben een afkeer van ALLE criminaliteit, door wie dan ook gepleegd. Misschien dat Job ze allemaal nog wel op een rijtje heeft, maar dan wel in de verkeerde volgorde. Job heeft en enorme plaat voor z'n kop en heeft zich vervolgens in dekens gewikkeld. Die man is elk gevoel met de werkelijkheid kwijt. Job heeft blijkbaar niet meer door, dat we hier in Nederland wonen en niet in een land waar hij wellicht als Jop-Koo-Hen door het leven zou gaan.

Het plotselinge vertrek van Femke Halsema uit de Tweede Kamer, heeft bij veel mensen veel losgemaakt. De reacties variëren van droefenis tot blijdschap. Mijn gevoel behoort duidelijk thuis in de laatste categorie. Zelfs in mijn onmiddellijke omgeving is niet iedereen het met mijn vreugdegevoelens eens. Gelukkig hoeft dat in ons land ook niet. (Zo lang het maar niet over de Islam gaat, want dan begeef je je op glad ijs.) 'Het is toch een mooie vrouw,' merkte een relatie op en weer een ander had het er over, dat ze een goed debater was (is).

Inderdaad, Femke lijkt in de verste verte niet op Ella Vogelaar (ook Ella haar vertrek heb ik met vreugdevolle indianenkreten begroet), maar de verschrikkelijke, minzame tot minachtende geluiden uit beide vrouwenkelen doen mij op slag elk gevoel, voor welk vrouwelijk schoon dan ook, verliezen. En dat iemand een goed debater is, mag voor de riant beloning als vanzelfsprekend worden beschouwd. Het is al erg genoeg, dat we

genoegen moeten nemen met minkukels van diverse pluimage en die daar ook nog een godsgruwelijk hoog inkomen voor ontvangen.

We hebben het immers over volksvertegenwoordigers. Als je je dan geroepen voelt om voor een bepaalde partij het volk te gaan vertegenwoordigen, dan mogen je woorden, met of zonder lippenstift, op z'n minst terug te vinden zijn in je verkiezingsprogramma. Nu is GroenLinks wel een heel vreemde partij, ontstaan uit een vreemde linkse mix waar ook de communisten deel van uitmaakten. In hun programma wordt onder meer gesproken over een rechtvaardige verdeling van macht, inkomen en bezit. De leden van die partij kom je eerder tegen in de wereld van hoogleraren, rechters en andere 'bollebozen', dan in de wereld van de fabrieksarbeider.

Ook denk ik vaak aan al die politici waar we nooit iets van horen, waar we nooit van hebben gehoord en ook nooit meer iets zullen horen, maar die toch op onze kosten wereldwijd naar schimmige conferenties vliegen, en dan ook nog businessclass. De categorie neuzelaars en minkukels die alleen iets heeft te betekenen als er moet worden gestemd. Allemaal lieden in de slipstream van de lijsttrekker. En als zo'n lijsttrekker, bijvoorbeeld Job Cohen, dan al een drama is, wat te denken van al zijn waterdragers. De tenen trekken mij vanzelf krom in m'n schoenen als ik denk aan figuren als Eveline Herfkens, Jan Pronk, Marcel van Dam, Hans Alders, Wijnand Duyvendak, Harry Borghouts, Bert Koenders en ook minder linkse figuren als Gerrit Zalm, Robin Linschoten en Tineke Huizinga. U mag het lijstje naar believen aanvullen. In deze tijd van de beste wensen (maar ook op andere dagen) denk ik aan mijn gehandicapte vriend Eduard, wiens leven zich afspeelt in z'n rolstoel in z'n woonvorm en die telkens maar weer, welk kabinet er ook zit, krijgt te horen dat er op zijn minimale voorzieningen moet worden bezuinigd, terwijl hij met enige regelmaat weer een nieuwe manager met een riant salaris de hand mag drukken, die nog meer gaat bezuinigen. Op oudejaarsavond wordt hij zo rond acht uur 's avonds in z'n bed gedumpt. Want er is immers een personeelstekort. En Eduard zal daar of hij wil of niet, begrip voor moeten hebben. Dáár denk ik aan, als ik Femke met dat rare lachje van haar hoor zeggen, dat ze van haar midlifecrisis gaat genieten. Voor Eduard valt er niets te genieten, zelf niet in de slipstream van Femke!

Hoe dan ook, ik wens u en allen die u dierbaar zijn, het beste voor het komende jaar.

Henk Mulder

REACTIE

Maandagochtend 2 augustus had ik mijn 'Open brief', bedoeld voor Koos Spee, naar de Telegraaf gestuurd, met het verzoek deze ook onder de aandacht te brengen van de heer Spee. (Zie STAVAST online 5 augustus)

Tot mijn niet geringe verbazing ging 's avonds de telefoon. Nu gebeurt dat uiteraard wel vaker, maar niet met Koos Spee aan de andere kant van de lijn. Hij had mijn schrijven inmiddels ontvangen en voelde de behoefte hier op te reageren.

We hebben ruim een halfuur met elkaar van gedachten gewisseld en de slotconclusie mag zijn, dat het best een positief gesprek is geweest.

Hij heeft uiteengezet, dat het voor hem soms moeilijk is, te reageren zoals hij zou wensen, omdat hem dat door zijn superieuren niet in dank wordt afgenomen. Ook erkende hij, dat mijn vrij kritisch epistel hier en daar toch wel waarheden als een koe bevat.

Hij wil zich ook wel sterk maken voor een soort algemene klachtenlijn/verzamelpunt, waar burgers hun opbouwende suggestie kwijt kunnen. Zeker als het gaat om suggesties die de verkeersveiligheid ten goede komen. Kortom, binnen 24 uur na het schrijven, ging mijn wens,, om ook eens iets van de geloofwaardige kant van hem te vernemen, in vervulling. En dat moet dus ook worden gezegd. Kortom, de complimenten voor Koos!

Henk Mulder

KOOS SPEE

In de Telegraaf van 31 juli verscheen een interview met de landelijk verkeersofficier adviseur van het College van procureurs-generaal Koos Spee, dat voor onze medewerker Henk Mulder aanleiding is voor de volgende open brief./Redactie Beste Koos,

Nee, je kent mij inderdaad niet. Miljoenen ON-ers (Onbekende Nederlanders), inclusief ondergetekende, komen jouw beeltenis en uitspraken met enige regelmaat tegen in verkeersprogramma's. Programma's die als doel hebben de verkeersveiligheid te bevorderen. We zien staaltjes van verkeerscriminaliteit en we krijgen te zien en te horen hoe het wél moet. Dat allemaal voorzien van jouw 'deskundige' commentaar.

Ik heb het, zoals je zult begrijpen, over programma's als 'Wegmisbruikers' en 'Blik op de weg' In die programma's ben jij, aanvankelijk namens het BVOM (Bureau Verkeershandhaving Openbaar Ministerie) en tegenwoordig als landelijk verkeersofficier van justitie en Raadsadviseur van het college van Procureurs generaal, een gezichtsbepalende factor voor het profiel en de werkwijze van de overheid/verkeershandhaver. Vandaar dat ik het zou toejuichen als er, naast programma's als 'Wegmisbruikers' en 'Blik op de weg' ook een programma zou komen met de titel: 'Blik op Koos'.

Zaterdag (31/7/2010) las ik in de Telegraaf het interview met jou. Je zegt onder meer, dat je dat beroep van je niet hebt gekozen om aardig te worden gevonden. Nou Koos, dat is je dan aardig gelukt. Een aantal mensen in je eigen leefomgeving zal hier ongetwijfeld anders over denken. Dat zullen dan de mensen zijn waar jij het over hebt en die jou niet als boeman zien, zoals je zelf opmerkt. Het is trouwens ook de 'kop' boven het artikel: 'Niet iedereen ziet mij als boeman'. Hebben die mensen, die jou wel zien als boeman nu allemaal ongelijk? Wellicht dat een andere naam kan worden gekozen. Weet je Koos, mensen die respect afdwingen, tonen in hun handelwijze altijd een grote dosis geloofwaardigheid. En daar ontbreekt het, naar mijn stellige overtuiging, nu bij jou aan, geloofwaardigheid.

Enerzijds presenteer je jezelf als beschermer van de weggebruiker, terwijl je je anderzijds maar al te snel verschuilt achter 'de politiek'. Onlangs nog vroeg André van der Toorn in z'n programma 'Wegmisbruikers', of jij geen moeite hebt met fietsers die, met hun mobieltje aan het oor, ongestraft door het verkeer slingeren. Anders gezegd, deze infantiele, verkeersonveilige handelingen zijn niet strafbaar. Jouw antwoord Koos, vond ik op z'n minst opmerkelijk. 'Daarvoor moet je in Den Haag zijn,' luidde jouw ontwijkende en nietszeggende antwoord.

Je bent op zo'n moment voor mij te vergelijken met zo'n fietser die alle regels voor een behoorlijk verkeersgedrag steekt op een plaats waar de zon nooit schijnt. Je krijgt, als **deskundige** en **adviseur**, een uiterst zinnige vraag op je bordje, waarop jij een uiterst zinnig antwoord zou kunnen geven, maar zo'n vraag lust je niet en dus schuif je het bordje maar door.

Dat mensen jou zien als boeman, heeft toch alles te maken met je eigen optreden. Je vertegenwoordigt een 'instituut' dat nu niet direct populair is. Mensen vinden het niet prettig om op blaren te zitten als ze hun kont hebben gebrand. In dat opzicht kan en wil ik je optreden nog wel verdedigen. Als je zegt, uitsluitend te handelen in het belang van de verkeersveiligheid, dan vind je mij ook aan je zijde. Weet je Koos, ooit had ik een lieve vrouw en een dochtertje van twee jaar. Zij reed met haar auto op een weg met daarin een uiterst gevaarlijke, onoverzichtelijke situatie, waar al veel over was geklaagd. Maar alle overheidsdienaren 'dronken een glas, deden een plas en alles bleef zoals het was.' Je voelt de bui waarschijnlijk al hangen Koos. Inderdaad, mijn

vrouw werd op die levensgevaarlijke plaats door een wegpiraat van het leven beroofd. Doodgereden dus en mijn dochttertje was zwaargewond. Dit is nu al meer dan 30 jaar geleden en toen al verlangde ik naar een gezaghebbend iemand, die, zeker met het medium televisie, zowel naar de weggebruikers toe, maar zeker ook naar zijn (m/v) superieuren, geloofwaardige adviezen kon geven.

En dat nu Koos, heb ik bij jou nooit kunnen ontdekken. Je bent een handhaver in hart en nieren. Jij voert uit en doet wat je wordt opgedragen. En dat doe je ongetwijfeld goed. Maar als er wordt gemeten met twee maten, dan wijs jij met je vingertje naar de overheid. Als de overheid heeft bepaald, dat er ergens een camera moet staan die midden in de nacht, met af en toe een verdwaalde auto, toch staat te flitsen, dan zul jij dat verdedigen. Een motorrijder hoeft alleen tijdens het rijexamen beschermende kleding te dragen, maar daarna mag hij desnoods in z'n blote kont op de motor rijden, als hij z'n helm maar op heeft. En jij zult er dan fijntjes op wijzen, dat we met onze kritiek in Den Haag moeten zijn. Die motorrijder in z'n blote kont heeft van de handhaver niets te vrezen, alleen de automobilist erachter, met z'n mobieltje aan z'n oor, is de lul. Eigenlijk zou jij, als deskundige en adviseur, het voor de camera nu moeten uitschreeuwen, dat er niet alleen wordt gemeten met twee maten, maar dat dit de zoveelste gemiste kans is om tot een grotere verkeersveiligheid te komen.

Trouwens, jij weet toch als geen ander, dat beschermende kleding voor een motorrijder in België verplicht is. Hoezo één Europa?

Koos, ik wil ergens toch positief eindigen. Ergens zeg je in het Telegraaf-interview: 'Als ik één mensenleven heb weten te redden, kijk ik met tevredenheid terug'. Zelf denk je, dat het er meer zijn, maar jij bent, zo zeg je, al met één gered mensenleven tevreden. Helaas uit ervaring, weet ik maar al te goed, dat een mensenleven niet in geld is uit te drukken, maar als het je beroep is, om mee te werken aan het redden van mensenlevens en je bent met één mensenleven in 15 jaar al tevreden, dan zou je je kunnen afvragen of je geen ander beroep had moeten kiezen. Je zult het als metafoor hebben bedoeld Koos, maar met mijn persoonlijke ervaringen schoot het mij even in het verkeerde keelgat, die tevredenheid bij het redden van één mensenleven. In de loop van volgend jaar ga je dus echt van het Zwitserleven genieten. Als jij je in de resterende tijd in actieve dienst, nu eens ging bezighouden om, onder meer via het medium televisie, niet alleen aan weggebruikers, maar ook aan onwillige, ambtelijke prietpratere zinnelijke adviezen te verstrekken. Je hebt toch niet alleen te maken met je superieuren in Den Haag, maar toch ook met al die belastingbetalers die jouw baan mogelijk hebben gemaakt. Je zegt het tenslotte zelf in het interview: 'Nu ben ik behalve landelijk verkeersofficier ook raadsadviseur en werk plannen uit die het algemeen verkeersbeleid in de toekomst dienen.'

Het barst in ons land van levensgevaarlijke locaties en situaties. Ook als mensen zich wél aan de regels houden. Regels die aantoonbaar niets bijdragen aan de verkeersveiligheid, moeten worden afgeschaft. Ze leiden vaak alleen maar tot extra gevaarlijke situaties met een grotere kans op meer slachtoffers. En als jij, als adviseur, daar eens wat meer op zou wijzen Koos, dan worden er in de toekomst méér levens gered. De veiligheid of onveiligheid van een verkeerssituatie zou niet alleen moeten worden beoordeeld op basis van de dodelijke slachtoffers, maar ook op basis van gewonden en de zogeheten 'narrow escapes'.

Hier zijn tientallen voorbeelden van te geven. Enkele slechts; een smal paadje tussen bomen en struiken dat uitkomt op een doorgaande weg met veel verkeer. Bij de ingang staat dat beroemde, ronde bord met daarop de afbeelding van Wim Kan en Corrie Vonk. Jij weet ongetwijfeld wat ik bedoel. Alleen voor voetgangers. Dat paadje is bedoeld voor voetgangers en schoolgaande kinderen, maar wordt intensief gebruikt door grote aantallen jakkerende fietsers, brommers en scooters. Ettelijke keren gemeld bij overheidsinstanties, dat hier sprake is van een levensgevaarlijke

situatie, maar deze instanties zijn net zo snel als dikke stront in een nauwe trechter. Op de A12, ter hoogte van Arnhem, stond (staat?) jarenlang een bordje met daarop de tekst: "Verblindingsbord over 2 kilometer". Met enige regelmaat zag ik daar automobilisten afremmen en slingeren. Levensgevaarlijk dus. En dat allemaal omdat er een kunststof geluidswal is geplaatst, die bij laagstaande zon en natte omstandigheden, na regenbuien, verblindend werkt. Doorgegeven aan Rijkswaterstaat, KLPD-Driebergen en iedereen is het ermee eens, dat dit eigenlijk niet kan, maar toch gebeurt (gebeurde) er jarenlang niets. Denk daar, als je wilt, nog eens goed over na Koos. Er wordt, door een overheidsinstantie, een uiterst gevaarlijke situatie gecreëerd, die vervolgens wordt 'afgekocht' met een bordje 'Verblindingsbord over 2 kilometer'. Ik weet niet, of dat walgelijke bordje er momenteel nog staat, maar het heeft er jaren en jaren wél gestaan, zonder dat er werd (wordt) ingegrepen.

We hebben niet alleen te maken met wegmisbruikers, maar ook met ambtelijke kneuzen, die niet worden gehinderd door enige kennis. En dat leidt tot irritatie Koos. Zeker als alleen die ene categorie hard en in veel gevallen ook wel terecht, wordt aangepakt, terwijl infantiele overheidsklungelaars ongestraft hun gang kunnen gaan. En Koos, jij weet donders goed, dat er in ons land duizenden locaties bestaan, waar wordt gecontroleerd en waar de controle niets heeft te maken met de verkeersveiligheid, maar alles met het incasseren van geld. Nog één voorbeeld; een lokale, niet-heringerichte weg. De overheid plaatst hierop max.60-km borden, maar de politie zegt, dat het eigenlijk niet rechtsgeldig is, omdat het gaat om een nietheringerichte weg. Heeft de politie mij desgevraagd schriftelijk bevestigd. Sommige automobilisten keutelen nu op zo'n weg met 50 km/uur en anderen, die weten dat die borden niet rechtsgeldig zijn, rijden 80 km/uur. Dat leidt tot meer inhaalmanoeuvres en dus gevaarlijke situaties. Kijk Koos, en dáár zou ik nu graag jouw uitgesproken mening over horen. Dus niet alleen maar handhaven en dus bekeuren, maar zeker, jij als adviseur, de resterende tijd hard werken aan een beleid, waarbij op eerlijke wijze wordt gewerkt aan een veilig verkeer en waarbij het mogelijk is, dat 'gewoon' wordt toegegeven dat veel onveilige verkeerssituaties door minder capabele overheidsdienaren zijn ontstaan en dat de automobilist een niet te onderschatten bron van inkomsten is.

Het heeft allemaal met geloofwaardigheid te maken Koos. De dominee die tegen zijn parochianen zegt, dat het huwelijk de hoeksteen is van de samenleving en zelf naar de hoeren gaat, is net zo geloofwaardig als een dood paard. Helaas zijn er ook nog te veel mensen (ook ambtenaren) die waarde hechten aan de volgende stelling: Onze hersens bestaan voor 95% uit water. Nu weten we, dat water verdampt. Als we nu maar veel water drinken, dan krijgen we vanzelf meer verstand.

Nee Koos, het komt ons inderdaad niet vanzelf aanwaaien. Als we iets willen bereiken, dan zullen we er voor moeten knokken. En daarbij dient onze geloofwaardigheid voorop te staan. En tot op heden heb ik daar bij jou, mede door je eenzijdige wijze van benaderen/presenteren, aan getwijfeld. Misschien dat ik ook nog eens een andere, meer geloofwaardige, kant van je mag zien. Er is volgens mij maar zo weinig voor nodig Koos.

Ondanks alles,
met vriendelijke groet,
Henk Mulder

NO, WE CAN NOT.

Wel of niet met de PVV, wel of geen godsdienstvrijheid en wat betekent precies godsdienstvrijheid en hoever mag je hier mee gaan? Het heeft mij gebracht tot het volgende epistel:

No, we can not

Het is al weer enige tijd geleden, dat de kreet ‘**Yes we can**’, door Barack Obama geïntroduceerd, uit miljoenen kelen kwam. Dat geluid is inmiddels behoorlijk verstomd. Nu komt deze kreet uit heel andere kelen.

Kunnen we vrouwen die niet tegemoetkomen aan de bizarre seksuele of andere despotische wensen van hun maniakale mannen, hun neuzen afhakken, ze met stokslagen martelen en vervolgens stenigen tot de dood erop volgt? ‘**Yes we can**’, brullen de islamitische fanatici.

Kunnen we zorgen dat een Deense cartoonist, na het maken van een spotplaatje, z’n huis niet meer veilig uit kan? ‘**Yes we can**’, brullen de islamitische fanatici.

Kunnen we duizenden Deense vlaggen binnen no time ergens in het Himalayagebergte krijgen, plus camera’s die het in de brand steken van die vlaggen vastleggen en over de hele wereld uitzenden? ‘**Yes we can**’, brullen de islamitische fanatici.

Kunnen we iemand die het niet met ons eens is, bijvoorbeeld Theo van Gogh, zo maar vermoorden? ‘**Yes we can**’, brullen de islamitische fanatici.

Kunnen we in het centrum van New York twee torenhoge wolkenkrabbers de grond inboren en zorgen dat er duizenden slachtoffers vallen? ‘**Yes we can**’, brullen de islamitische fanatici.

Kunnen we Nederlandse politieke minkukels de mond snoeren en ze onze wil opleggen? ‘**Yes we can**’, brullen de islamitische fanatici.

Ik hoop van harte, dat dit antwoord **niet** wordt gegeven als de vraag wordt gesteld of ze Geert Wilders straks in New York de mond kunnen snoeren.

Barack Obama steunt het plan voor het bouwen van een moskee in de buurt van Ground Zero. Barack meent dat de moslims het recht hebben hun godsdienst te beoefenen, gelijk andere religies. Hij meent ook dat er niet mag worden getornd aan de godsdienstvrijheid.

Kunnen we het dit bevlogen opperhoofd en zijn volgelingen nog aan hun verstand peuteren dat de hierboven genoemde walgelijkheden niets, maar dan ook niets met godsdienstvrijheid te maken hebben, maar alles met een voortdurende en niets of niemand ontziende overheersingsstrategie van islamitische fanatici? Het antwoord moet, vrees ik, luiden: ‘**No, we can not.**’

Hasselt, 19 augustus 2010

Onbetrouwbaar nieuws

‘Hittegolf houdt ons in de greep’, las ik onlangs in de krant. Direct daaronder stond een tekeningetje van Nederland met daarop de temperaturen die de komende dagen werden verwacht. In het noorden is dat 28 graden en in het zuiden kan het oplopen tot wel 34 graden en dat misschien wel drie dagen achter elkaar. Momenteel is het hier 21 graden en dat kan wel de hele week duren.

Maar in Nederland hebben we het tegenwoordig niet meer over de werkelijkheid, maar over de ‘gevoelstemperatuur’. Ik weet nog, dat ik op jeugdige leeftijd een aardig meisje had ontmoet. Ik was 18 en zij had gezegd, dat ze 19 was. Het was een fraaie, warme zomeravond en het leek wel te klikken tussen ons. Ik bracht haar ’s avonds naar huis en piep zei de muis, haar ouders waren niet thuis. De kans van mijn leven, dacht ik. We hebben elkaar omhelsd en gezoend (de volgorde staat mij niet meer duidelijk voor de geest) en mijn lichaamstemperatuur begon al behoorlijk te stijgen. Plotseling hoorden we geluiden bij de voordeur, waarop het lieve meisje verstijfde en verschrikt fluisterde, dat ze haar vader hoorde. Ik werd plotsklaps bevangen door een ijzig gevoel, dat van top tot teen door mijn lichaam stroomde. De details zal ik u besparen, maar ik heb het huis, zonder contact met de vader, weten te verlaten. Eerlijk gezegd heb ik het nog nooit zo koud gehad.

Ik wil hier maar mee zeggen, dat de gevoelstemperatuur per situatie kan verschillen. Ik heb eens even ‘ge googelt’ op enkele andere wereldse plaatsen en kom temperaturen tegen van ruim boven de 40 graden, terwijl het er ’s nachts kan vriezen. We hebben de afgelopen winter weer eens over een redelijk echte winter kunnen spreken. Ook toen het nog maar drie graden vroom, lazen we

berichten over Siberische toestanden. Waarom niet meer gewoon vertellen dat het enkele graden kan vriezen en dat er wellicht een straffe wind waait. Bij dit soort kul verhalen gaat de NS de dienstregeling al aanpassen, nog voor er een sneeuwvlok is gevallen. Het was winter beste mensen en dan kan het verrekte koud zijn en/of aanvoelen. Na een week met sneeuwbuien waren we door ons strooizout heen en sommige politieke minkukels hadden al voorgesteld om tropische medeburgers per taxi naar hun inburgeringscursussen te brengen en te halen.

Het zijn de milieu ayatollahs geweest, die, tegen beter weten in, de media hebben beheerst en bij voortdurend hebben verkondigd, dat we op korte termijn met woestijn temperaturen krijgen te maken. Ja, we hebben enkele uiterst warme weken achter de rug. Mensen in verpleegtehuizen kunnen hier over meepraten. Maar geld voor een goed werkende klimaatbeheersing installatie blijkt er niet te zijn, zeggen de politici. Het groeiend leger van managers zegt hier niets aan te kunnen doen Want het geld dat je aan een manager besteedt, kun je niet uitgeven aan een airco nietwaar? Daarnaast heeft men in de politiek ook nog eens op schaamteloze wijze het aantal topfunctionarissen gierend uit de klauwen laten lopen en is men akkoord gegaan met duizenden salarissen van ambtelijke medewerkers die ruim boven de Balkenende-norm liggen. Wat moet een directeur van het CBR, een stichting van de Staat en zonder enige vorm van concurrentie, in Godsnaam of wiens naam dan ook, met een jaarinkomen van € 430.000,- en ook nog geassisteerd door nog twee directeuren. Samen halen die drie lieden daar jaarlijks één miljoen eurotjes op. Mijn gehandicapte vriend, die door zijn lichamelijke beperkingen afhankelijk is van anderen en in een 'woonvorm' verblijft, wordt op oudejaarsavond om negen uur in z'n bed gedumpt omdat er niet voldoende personeel is voor de rest van de avond. In Nieuwegein moet een oudere dame van 85 jaar een hele nacht op de pot blijven zitten, omdat 'men' haar, door personeelsgebrek, is vergeten. Als we praten over betrouwbaar nieuws, dan zal men méér aandacht moeten besteden aan de schrijvende en vaak walgelijke voorbeelden zoals die dagelijks om ons heen gebeuren en niet nalaten de zittende politieke minkukels hier mee om de oren te slaan. En we zullen vooral die figuren en instanties die door Peter Siebelt in zijn brandbrief worden genoemd, hiermee moeten confronteren. Niet alleen het verre buitenland, maar ook behoeftigen in eigen land hebben rechten. Rechten waarvoor de meesten tijdens hun arbeidzame leven genoeg hebben betaald .Volksvertegenwoordigers die zichzelf, op onze kosten, verheffen tot opperhoofd (waar overigens 70% van kan worden afgeschafte) en de indianen laten barsten, zijn geen knip voor de neus waard. Want als we het tijdens deze, tot nu toe, warme zomerperiode dan toch hebben over Siberische toestanden, dan zijn het altijd weer de verkeerden die letterlijk in de kou komen te staan. En dat is het WERKELIJKE nieuws waar velen elke dag weer mee hebben te maken! Onbetrouwbaar nieuws 'Hittegolf houdt ons in de greep', las ik onlangs in de krant. Direct daaronder stond een tekeningetje van Nederland met daarop de temperaturen die de komende dagen werden verwacht. In het noorden is dat 28 graden en in het zuiden kan het oplopen tot wel 34 graden en dat misschien wel drie dagen achter elkaar. Momenteel is het hier 21 graden en dat kan wel de hele week duren. Maar in Nederland hebben we het tegenwoordig niet meer over de werkelijkheid, maar over de 'gevoelstemperatuur'. Ik weet nog, dat ik op jeugdige leeftijd een aardig meisje had ontmoet. Ik was 18 en zij had gezegd, dat ze 19 was. Het was een fraaie, warme zomeravond en het leek wel te klikken tussen ons. Ik bracht haar 's avonds naar huis en piep zei de muis, haar ouders waren niet thuis. De kans van mijn leven, dacht ik. We hebben elkaar omhelsd en gezoend (de volgorde staat mij niet meer duidelijk voor de geest) en mijn lichaamstemperatuur begon al behoorlijk te stijgen. Plotseling hoorden we geluiden bij de voordeur, waarop het lieve meisje verstijfde en verschrikt fluisterde, dat ze haar vader hoorde. Ik werd plotsklaps bevangen door een ijzig gevoel, dat van top tot teen door mijn lichaam stroomde. De details zal ik u besparen, maar ik heb het huis, zonder contact met de vader, weten te verlaten. Eerlijk gezegd heb ik het nog nooit zo koud gehad. Ik wil hier maar mee zeggen, dat de gevoelstemperatuur per situatie kan verschillen. Ik heb eens even 'ge googelt' op enkele andere wereldse plaatsen en kom temperaturen tegen van ruim boven de 40 graden, terwijl het er 's nachts kan vriezen. We hebben de afgelopen winter weer eens over een redelijk echte winter kunnen spreken. Ook toen het nog maar drie graden vroom, lazen we berichten over Siberische toestanden. Waarom niet meer gewoon vertellen dat het enkele graden

kan vriezen en dat er wellicht een straffe wind waait. Bij dit soort kul verhalen gaat de NS de dienstregeling al aanpassen, nog voor er een sneeuwvlok is gevallen. Het was winter beste mensen en dan kan het verrekke koud zijn en/of aanvoelen. Na een week met sneeuwbuien waren we door ons strooizout heen en sommige politieke minkukels hadden al voorgesteld om tropische medeburgers per taxi naar hun inburgeringscursussen te brengen en te halen.

Het zijn de milieu ayatollahs geweest, die, tegen beter weten in, de media hebben beheerst en bij voortdoring hebben verkondigd, dat we op korte termijn met woestijn temperaturen krijgen te maken. Ja, we hebben enkele uiterst warme weken achter de rug. Mensen in verpleegtehuizen kunnen hier over meepraten. Maar geld voor een goed werkende klimaatbeheersing installatie blijkt er niet te zijn, zeggen de politici. Het groeiend leger van managers zegt hier niets aan te kunnen doen. Want het geld dat je aan een manager besteedt, kun je niet uitgeven aan een airco nietwaar? Daarnaast heeft men in de politiek ook nog eens op schaamteloze wijze het aantal topfunctionarissen gierend uit de klauwen laten lopen en is men akkoord gegaan met duizenden salarissen van ambtelijke medewerkers die ruim boven de Balkenende-norm liggen. Wat moet een directeur van het CBR, een stichting van de Staat en zonder enige vorm van concurrentie, in Godsnaam of wiens naam dan ook, met een jaarinkomen van € 430.000,- en ook nog geassisteerd door nog twee directeuren. Samen halen die drie lieden daar jaarlijks één miljoen eurotjes op.

Mijn gehandicapte vriend, die door zijn lichamelijke beperkingen afhankelijk is van anderen en in een 'woonvorm' verblijft, wordt op oudejaarsavond om negen uur in z'n bed gedumpt omdat er niet voldoende personeel is voor de rest van de avond. In Nieuwegein moet een oudere dame van 85 jaar een hele nacht op de pot blijven zitten, omdat 'men' haar, door personeelsgebrek, is vergeten. Als we praten over betrouwbaar nieuws, dan zal men méér aandacht moeten besteden aan de schrijnende en vaak walgelijke voorbeelden zoals die dagelijks om ons heen gebeuren en niet nalaten de zittende politieke minkukels hier mee om de oren te slaan. En we zullen vooral die figuren en instanties die door Peter Siebelt in zijn brandbrief worden genoemd, hiermee moeten confronteren. Niet alleen het verre buitenland, maar ook behoeftigen in eigen land hebben rechten. Rechten waarvoor de meesten tijdens hun arbeidzame leven genoeg hebben betaald.

.Volksvertegenwoordigers die zichzelf, op onze kosten, verheffen tot opperhoofd (waar overigens 70% van kan worden afgeschafte) en de indianen laten barsten, zijn geen knip voor de neus waard. Want als we het tijdens deze, tot nu toe, warme zomerperiode dan toch hebben over Siberische toestanden, dan zijn het altijd weer de verkeerden die letterlijk in de kou komen te staan. En dat is het WERKELIJKE nieuws waar velen elke dag weer mee hebben te maken!

Hasselt, 27 juli 2010-07-27

Henk Mulder

Politieke prietpraat

Het maakt mij eigenlijk niet uit hoe ze heten en wat hun politieke kleur is. De politieke prietpratens, die met de ogen beginnen te draaien en braakneigingen krijgen als ze de letters PVV horen. Prietpratens die zeggen in gewetensnood te komen, als ze zouden moeten samenwerken met de PVV. Ze krijgen zelfs al uitslag en jeuk, als ze akkoord moeten gaan met zogeheten gedoogsteun van de PVV. Binnen diverse partijen lijken er inmiddels meer opperhoofden dan indianen te bestaan. Allemaal prietpratens die om het hardst roepen, hoe slecht de PVV wel niet voor ons is. Telkens weer presenteren ze zich als lieden die 'het beste' met ons voor hebben. Het zijn vaak 'volksvertegenwoordigers' of lieden die dit in een grijs verleden ooit zijn geweest en van alles hebben vertegenwoordigd, behalve het volk. Ze worden/werden daar riant voor 'beloond', maar eigenlijk hebben/hadden ze geen boodschap aan het volk. Maar ondanks al die waarschuwendes verhalen, werd mijn gehandicapte vriend Eduard, die leeft in een woonvorm, op oudejaarsavond om acht uur in z'n bed gekieperd, omdat er rond middernacht niet voldoende personeel was. En dan heb ik het nog niet over al die incontinentieluipers die in sommige verpleegtehuizen worden gebruikt om het gebrek aan personeel op te vangen. En ook heb ik het niet over de toenemende

criminaliteit, vooral op plaatsen met veel 'tropische medeburgers'. Nee, we mogen er niets van zeggen, want dan zijn we al gauw racist, fascist of populist. Laten we wel bedenken, dat de PVV geen schijn van kans had gehad, als de reguliere partijen de afgelopen jaren hadden gedaan wat ze hadden **moeten** doen.

De prietpraters hebben een eigen taal ontwikkeld. Ze spreken over 'een omissie tijdens het bilateraal overleg, waarbij de consensus ten onrechte heeft geleid tot een significante cohesie binnen de departementale commissies.' Ik noem dat 'Water is nat-verhalen'. Nietszeggend dus en voor geen hond te begrijpen. Soms heb ik de indruk, dat ze per woord worden betaald. Ze weigeren categorisch te discussiëren over het verschil tussen religie en ideologie en doen, als het ze zo uitkomt, een beroep op de bijbel. Hun leerboek en leidraad tijdens hun leven, zeggen ze. Ze hebben blijkbaar ook de Koran in hun hart gesloten, want lieden die hun vrouwen willen martelen en/of stenigen, zich daarbij beroepen op teksten uit de Koran, mogen niet worden gekritiseerd. Dat zou allemaal tot de godsdienstvrijheid behoren.

De bijbel wordt, tot op de dag van vandaag, ge- en misbruikt om een vermeend gelijk te behalen. Iedere, zichzelf christelijk noemende, geloofsgemeenschap heeft z'n eigen uitleg van de desbetreffende teksten. Ik stel vast, en waarachtig niet voor de eerste keer, dat zelfs al die verschillende interpretaties van dezelfde bijbel ertoe hebben geleid, dat miljoenen mensen elkaar om zeep hebben geholpen.

Fanatische Koranaanhangen van vandaag lopen hier zelfs nog 700 jaar op achter en zijn bereid tot de meest gruwelijke handelingen, als het gaat om andersdenkenden. En dan wil ik het nog niet eens hebben over de rol van de vrouw in de Islamitische landen. Het grootste deel van hun leven moeten ze in een soort tent doorbrengen, mogen niets van hun lichaam laten zien en zijn verder alleen bedoeld als gebruiksvee en soms als slachtvee voor hun achterlijke kerels. Bij dit soort waanzinnige gruwelijkheden zou ik nu juist een gevoel van afkeer willen zien op die politieke tronies, die zeggen in gewetensnood te geraken als er niet overeenkomstig het evangelie wordt geleefd. Maar nee hoor, we horen geen protesten als er ergens op de wereld weer eens vrouwen worden gemarteld en gestenigd, want het gaat immers om godsdienstvrijheid(...). Hun zalvende 'gewetensvolle' prietpraat ben ik ondertussen spuugzat. Ook van veel linkse presentatoren en columnisten heb ik m'n buik vol. Onlangs las ik in het AD een column van Vincent Bijlo. Vincent meent, dat we te weinig empathie tonen met uitgewezen asielzoekers. Ik heb Vincent maar eens een uitgebreide reactie gestuurd. Uiteraard heb ik geen antwoord ontvangen, maar ik zal mijn schrijven aan hem hierbij toch weergeven.

Beste Vincent,

Met enige regelmaat hoor ik je wel eens voor de radio en soms lees ik je columns in het AD. Dat was ook onlangs weer het geval met je column 'Hard Leers en de Irakezen'. Enerzijds heb ik bewondering voor je, hoe je je zonder een van de meest belangrijkste zintuigen, onze ziende ogen, hebt ontwikkeld tot BN-er. Anderzijds gruw ik met enige regelmaat van je uiterst eenzijdige, uiterst linkse opvattingen.

Enerzijds stel je, dat empathie bij veel mensen ver is te zoeken, terwijl je anderzijds zonder enige schroom, mensen met een bepaalde levensovertuiging weet te schofferen. 'Het kronkelen en draaien zoals het ouderwetse katholieken betaamt,' zoals je in je laatste column schrijft, is een voorbeeld van je generaliserende opvattingen.

Kronkelen en draaien kom ik tegen in alle lagen van de bevolking en niet alleen bij 'ouderwetse katholieken'. Het politieke bestel is één groot voorbeeld van kronkelen, konkelen en draaikonterij. En ook binnen andere religieuze gemeenschappen kan men er wat van. Van links naar rechts en omgekeerd. Ook binnen jouw geliefde Groen-Linkse partij hoor ik overbekende deuntjes over de zwakkeren in onze samenleving,

maar mis ik nog te vaak het werkelijke contact en empathie met die zwakkeren. Ik ben de laatste die jou hoeft te vertellen wat een handicap is. Maar ik zou het, als voorbeeld, eens met je willen hebben over een jonge vriend van mij en mijn vrouw, Eduard genaamd. Bij zijn geboorte, nu ruim veertig jaar geleden trad er zuurstofgebrek op en Eduard werd voor de rest van zijn leven veroordeeld tot een rolstoel en woont binnen een woonvorm. Hij is spastisch en zijn ogen zijn gezichtsvermogen is slecht. Zijn verstand is uitstekend, maar hij wordt al z'n hele rampzalige leven als een onmondig kind behandeld. 's Avonds moet hij door twee mensen in bed worden geholpen. Eduard is dus geen Irakees, maar is geboren- en woont in Nederland. Hij en z'n lotgenoten kunnen best wel eens wat meer empathie gebruiken.

Bij de laatste verkiezingen stonden mensen met een kraampje van jouw partij folders uit te delen. Het was op 200 meter afstand van de woonvorm van Eduard.

Desgevraagd moesten de Groen-Linkse prominenten erkennen, dat ze nog nooit binnen die woonvorm waren geweest om eens met enkele van die zwakkeren te praten. Ik heb toen dezelfde woorden als jij in je column gebruikt, namelijk, waarom geen enkele vorm van empathie met die mensen op slechts 200 meter afstand. Er viel een oorverdovende stilte.

Ik heb in de loop der jaren ontdekt Vincent, dat ik geen socialist hoeft te zijn om mijn sociale gedrag in de praktijk te brengen. Niet elke asielzoeker is per definitie zielig. Er zijn in de loop der jaren ook mensen uit verre landen binnengekomen met bloed aan hun handen, veel bloed. Je zou van mij ook voorbeelden kunnen krijgen uit verpleegtehuizen. Je weet het ongetwijfeld, incontinentieluiers in plaats van mensen aan het bed. Managers met riante salarissen en ook nog lid van Groen-Links (soms ook van een andere, socialistische partij).

Maar vorig jaar, op oudejaarsavond, werd onze vriend Eduard 's avonds om acht uur in z'n bed gekieperd, omdat men om 12 uur niet over voldoende personeel beschikte.

En de volgende morgen wordt hem een voorspoedig nieuwjaar gewenst!

Vincent jongen, ik kom uit een gezin, waar acht van de tien woorden bestonden uit vloeken. Dat heb ik teruggebracht tot slechts twee. Maar die twee heb ik op nieuwjaarsdag hartgrondig geuit. Laten we de door jou (en mij) bedoelde empathie eens wat dichterbij huis tonen in plaats van te jammeren over die door jou vermaledijde PVV. Die PVV had nooit bestaan als jouw partij, samen met de reguliere andere partijen niet ziende blind waren geweest en hadden gedaan wat ze altijd met fraaie woorden en gedachtekeutels hebben beloofd maar nooit waar hebben gemaakt en 'empathie' steeds als een combinatie van letters hebben gezien zonder enige betekenis.

Hoe dan ook, met vriendelijke groet,

Henk Mulder

Ik heb e.e.a. recht voor z'n raap weergegeven. Ik heb ook niet geschroomd te vertellen, dat ik zo af en toe wel eens woorden gebruik, die niet passen binnen bepaalde levensvisies. Maar het gaat wel om MIJN gevoel en daar ben ik zelf verantwoordelijk voor.

Mag de burgemeester van Zaltbommel zeggen, dat je inbrekers/criminelen bij dreigend gevaar voor jou en hen die je dierbaar zijn, verrot mag schoppen? JA, van mij mag hij dat! Er zijn al genoeg burgemeesters die hun eigen gemeente niet meer meester zijn en al die containers vol met thee die inmiddels met jeugdige draaideurcriminelen zijn gedronken, hebben ook niets geholpen. Als een crimineel ongevraagd MIJN woning binnendringt en ik zie kans, om hem tussenbeens onherstelbare schade toe te brengen, dan kan men moeilijk spreken over BUITENproportioneel

geweld, want het heeft immers BINNEN plaatsgevonden? De tijd van politieke prietpraat heeft inmiddels al veel te lang geduurd en heeft aangetoond, dat daarmee structureel niets wordt opgelost.

Vreemde vogel

Onlangs was hij weer eens in het nieuws. Ik heb het over een, volgens mij, ietwat vreemde vogel, Hjalmar van Marle, psychiater en hoogleraar forensische psychiatrie aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam. Hjalmar en een aantal 'geloofsgenoten' zijn ervoor, dat tbs-'patiënten' al na 12 maanden met begeleid verlop mogen en na 18 maanden onbegeleid het vrije veld in mogen.

Ik ben nog maar eens in mijn 'oude doos' gedoken en kwam terecht in maart 1988. Ik heb toen een artikel voor Sta Vast geschreven over dezelfde Hjalmar. Hij was toen opperhoofd van de 'Wegdag-kliniek' in Groningen. Om enige vorm van geschiedvervalsing tegen te gaan, moet ik vermelden, dat het eigenlijk gaat over de Mesdagkliniek (in mijn jonge jaren noemden we dat gewoon de gevangenis). Maar het kwam en komt nog wel eens voor, dat tbs-ers een dagje de deur uit mochten/mogen en niet meer terugkwamen, -komen. Vandaar mijn benaming 'Wegdagkliniek'.

In 1987 hadden we juist de walgelijke moord, gepleegd door een tbs-er op proefverlop, op de 20-jarige José Burbank uit Eibergen, achter de rug en waren nog nauwelijks van onze verbijstering bekomen, toen tbs-er W. van der S. een 22-jarige jonge vrouw vermoordde. Van der S. werd in de 'kliniek' van Hjalmar van Marle 'behandeld' i.v.m. door hem gepleegde verkrachtingen en geweldsdelicten. In die periode was Van der S. volgens Hjalmar en zijn team, zo ver opgeknapt, dat hij negen uur per week er even uit mocht, onder meer om te sporten en op donderdagavonden een gespreksgroep te bezoeken. Wat Van der S. die desbetreffende donderdagavond heeft besproken in zijn groepje, weet ik niet, maar na afloop (aldus de media) 'vatte hij het plan op om een vrouw te verkrachten'. Na de verkrachting en vervolgens moord, 'gooide hij het levenloze lichaam in een sloot langs de weg.' Op 23 november van het jaar 1987 besteedde de AVRO, mede n.a.v. de Eibergense verkrachting/moord, een tv-uitzending aan dit 'onderwerp'. Aan het woord kwam ook onze Hjalmar. Hij stelde toen, dat je het kon vergelijken met het weer. *'Je kon er wel eens naast zitten'*, wat bij Ria Bremer, de presentatrice, zeer terecht tot de nodige irritatie leidde.

Vanaf dat moment kende mijn afkeer van Hjalmar eigenlijk geen grenzen meer. Te meer omdat Hjalmar stelde, dat hij geen enkele fout had gemaakt met zijn beoordeling van Van der S. Sterker nog, hij merkte op ...*dat 'patiënten' in staat zijn zich aan ons (de staf) beter voor te doen dan ze zijn'*. Hjalmar was, desgevraagd, wel erg boos op Van der S. omdat die zich niet aan de afspraken had gehouden. *'Hij heeft ons verneukt (taalgebruik van Hjalmar).'* *'Ik ben woedend op de man. Waarom heeft hij niet bij ons aangeklopt toen hij in de problemen zat.'*

Van Marle stelde ook nog, dat één op de twintig tbs-ers weer 'in de fout' gaat. Zo noemt Hjalmar dus verkrachtingen en moorden; 'in de fout gaan'. Alleen al door deze walgelijke versimpeling van de daden van deze krankzinnige moordenaars, zou zo'n man(Hjalmar) een enorme schop verdienen op een plaats waar de zon nooit schijnt. Maar in ons land van de onbegrensde mogelijkheden, zeker als het gaat over criminaliteit, kan zo'n man ook nog hoogleraar worden.

Hoeveel tbs-ers hebben we op dit moment in onze 'klinieken'? Ik wil het bij een voorzichtige schatting houden. Laten we zeggen 300. Dat zou dus betekenen, dat zich op redelijke termijn zo'n 15 vrouwen (dodelijk) slachtoffer zullen worden van maniakale waanzinnigen, die zich aan Hjalmar beter hebben voorgedaan dan ze in werkelijkheid zijn. Want het blijkt uit de trieste, zich steeds maar weer herhalende, praktijk, dat het voor een krankzinnige moordenaar niet zo moeilijk is om Hjalmar, en laat ik het nu maar netjes zeggen 'om de tuin te leiden.' Hoogleraar, hoe kun je het bedenken